

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.I.90/2021/25.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2022. február 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2021. szeptember 01. napján kelt 11.B.9/2020/31. számú ítéletét **megváltoztatja.**

Terhelt1 vádlottal szemben alkalmazott pénzbüntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

Az elsőfokú eljárásban felmerült, az állam által viselendő bűnügyi költség összege 90.936,- (Kilencvenezer-kilencszázharminchat) Ft.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 59.301,- (Ötvenkilencezer-háromszázegy) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s :

[1] A Székesfehérvári Törvényszék a 11.B. 9/2020/31.szám alatti ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176.§ /1/ bekezdés IV. fordulat és /3/ bekezdése szerinti kábítószer-kereskedelem büntetében. Ezért 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 400 napi tétel pénzbüntetésre, valamint 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 18.000 Ft-ban határozta meg és rendelkezett arról, hogy az így kiszabott összesen 7.200.000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A vádlottat 3 év időtartamra kiutasította Magyarország területéről. a szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a szabadságvesztés és a kiutasítás büntetés súlyosítása és a pénzbüntetés mellőzése, míg a vádlott védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A fellebbviteli főügyészség átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az ügyész által bejelentett fellebbezést módosítva tartotta fenn. Hivatkozott arra, hogy a felülbírálat a Be. 590.§ /3/ bekezdése értelmében korlátozott. Az elsőfokú bíróság az eljárás során nem vétett a Be. 567.§ /1/ és /2/ bekezdésében, valamint a Be. 608.§ /1/ bekezdésében írt eljárási hibát, a Be. 504.§ /2/ bekezdésében megkövetelt feltételek fennállásáról meggyőződve fogadta el a vádlott bűnösséget beismerő, a tárgyaláshoz való jogáról lemondó nyilatkozatát. Az ítéleti tényállást a váddal egyezően állapította meg és a cselekmény minősítése is megfelel a Be. 500.§ /2/ bekezdés b/ pontjában foglaltaknak. A törvényszék a büntetékiszabási tényezőket helytállóan feltárta, azonban nem súlyuknak megfelelően értékelte. A kábítószerhez kapcsolódó forgalmazói típusú magatartás kivétel nélkül mindig nagy tárgyi súlyt képvisel, a társadalom tagjaira, a közösségre fokozott veszélyt jelent. A vádlott javára szóló enyhítő körülmények maximális értékelést nyertek a szabadságvesztés büntetésnek az irányadó középértéktől sok évvel elmaradó tartamában, azonban az enyhítő szakasz alkalmazása, annak csaknem teljes kimerítése súlytalanná teszi a szankciót. Utalt arra, hogy a pénzbüntetés alkalmazása két okból is törvénysértő, egyrészt a Be. 565.§ /2/ bekezdése értelmében, amennyiben a bíróság a bűnösséget beismerő nyilatkozatot előkészítő ülésen fogadta el, nem szabhat ki súlyosabb büntetést, mint amit az ügyész a vádiratban indítványozott, másrészt amiatt, mert a Btk. 33.§ /6/ bekezdés b/ pontja szerint, kiutasítás mellett pénzbüntetés nem alkalmazható. Jelezte végül, hogy a törvényszék 35. szám alatti végzésével megállapított, az állam által viselendő 62.574 Ft tolmácsdíj hozzászámítása az elsőfokon felmerült bűnügyi költség összegéhez elmaradt. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, a szabadságvesztés és kiutasítás tartamát emelje fel, mellőzze a pénzbüntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést, állapítsa meg, hogy az elsőfokú eljárásban összesen 90.936 Ft állam által viselendő bűnügyi költség merült fel. Az átiratban foglaltakat a fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen kiegészítve a védő írásbeli fellebbezésében tett felvetéseire reagált. Így hivatkozott arra, hogy annak vizsgálatakor, hogy mely büntetés súlyosabb, nem összességében, hanem külön-külön büntetésenként kell értékelni, így mindenképpen súlyosabb a büntetés, ha az ügyészi indítványon túl további büntetést is alkalmaz a bíróság a vádlottal szemben. Már pedig jelen ügyben ez történt, a pénzbüntetésre nem volt ügyészi indítvány, mint ahogy a közügyektől eltiltásra sem. Hivatkozott emellett arra is, hogy a kiutasítás büntetés alkalmazására törvényesen került sor, annak mellőzésére a védő indítványával szemben nem lát lehetőséget. Végül annak az álláspontjának adott hangot, hogy a vádlott beismerő vallomásának sem tulajdonítható különösebb enyhítő nyomaték, hiszen tettenérés történt.

[4] Terhelt1 vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában az enyhítő szakasz elsőfokú bíróság általi alkalmazásának indokoltsága mellett érvelve hivatkozott a vádlott büntetlen előéletére, hitelt érdemlő megbánására. Utalt arra, hogy a vádlott nem cáfoltan szorult helyzetében követte el a bűncselekményt alkalmi ismerőse ráhatására. Álláspontja szerint helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy,- miután a szokványostól eltérő,-nyomatékos enyhítő körülményként értékelhető, hogy a vádlott felvállalta tettének következményeit, a letartóztatásával is számolva, megjelent a tárgyaláson, számolva azzal, hogy büntetésének letöltését nem Hollandiában kezdi meg, hanem az átadásig azt idegen környezetben, Magyarországon hajtják végre. Utalt arra is, hogy a büntetés kiszabásakor figyelembe kell venni, hogy a vádlott nem huzamosabb időn keresztül valósította meg a bűncselekményt, a tevékenység megkezdésekor azonnal tetten érték, a kábítószer hatóanyag-tartalma háromszorosa a jelentős mennyiség alsó határának. Mindezek a körülmények az ügyészség álláspontjával szemben valóban alapot adnak az adott tartamú szabadságvesztés kiszabására. A pénzbüntetés alkalmazásával kapcsolatosan a védő egyrészt utalt arra, hogy

annak mértéke némileg eltúlzott, az egy napi tétel összegének fele arányos a védelem álláspontja szerint a vádlott vagyoni, jövedelmi helyzetével. Másrészt nem vitatva a fellebbviteli főügyészség azon hivatkozását, miszerint kiutasítás mellett a törvény nem teszi lehetővé pénzbüntetés kiszabását is, az adott problémát akként is orvosolhatónak látta, hogy a pénzbüntetés érintetlenül hagyása mellett az ítéltábla a -bíróág mérlegelésén alapuló - kiutasítás büntetést mellőzi. Amennyiben azonban a másodfokú bíróság erre nem lát lehetőséget, ez esetben is amellett érvelt, hogy önmagában a pénzbüntetés mellőzése nem vezethet oda, hogy fel se vetődhessen az enyhítő szakasz alkalmazásának lehetősége. A fellebbviteli főügyészség felvetésének másik részével kapcsolatosan a védő a másodfokú bíróság állásfoglalását kérte abban a kérdésben, hogy miként kell értelmezni a Be. 565.§ /2/ bekezdésében írtakat, vagyis, hogy mely esetekben tekinthető súlyosabbnak az elsőfokon kiszabott büntetés az ügyészi indítványhoz képest. Ezzel kapcsolatosan amellett érvelt, hogy azt, hogy egy adott büntetés súlyosabb-e, összehatásában kell vizsgálni, a konkrét ügyben a védelem álláspontja szerint egyértelműen kedvezőbb a 3 év tartamú szabadságvesztés és mellette a pénzbüntetés alkalmazása, mint az ügyész által indítványozott 5 év tartamú szabadságvesztés. Mindezek alapján a védelem indítványa az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a szabadságvesztés érintetlenül hagyása mellett a kiutasítás mellőzésére és a pénzbüntetés egy napi tétele összegének 9.000 Ft-ban történő meghatározására irányult elsődlegesen, míg másodsorban a védő azt kérte, hogy az ítéltábla a szabadságvesztés mértékének és kiutasítás büntetés érintetlenül hagyásával mellőzze a pénzbüntetésre vonatkozó rendelkezést.

[5] A vádlott védője a fellebbezést a nyilvános ülésen részben megváltoztatta. Hivatkozva a Fővárosi Törvényszék adott határozatára amellett érvelt, hogy a büntetékiszabási gyakorlattal nem összeegyeztethetetlen, miszerint a vádlott mellett szóló nagyszámú enyhítő körülményre is figyelemmel a bíróság végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést alkalmazzon. Amennyiben erre az ítéltábla nem lát lehetőséget, úgy kérte, hogy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét a Btk. 38.§ /3/ bekezdése alapján állapítsa meg és rendelkezzen arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtására Hollandiában kerüljön sor.

[6] Terhelt1 vádlott beadványában nyilatkozott arról, hogy az elmúlt másfél évben harmadszor fertőződött meg a Covid vírussal, jelenleg is lábadozik, egészségi állapotát befolyásolja a cselekménnyel, annak következményeivel összefüggésben kialakult szorongásos állapota, pánik betegsége, a jövőjét illető bizonytalanság. Mindezeket megpróbál úrrá lenni, helyzetét rendezni, de a gyermekvállalást, családalapítást, állandó munkahely megteremtését az adott helyzetben nehéz megvalósítania. A beadványból visszatérő elemként ugyancsak kitűnik őszintének ható megbánása, sajnálata s az a komoly elhatározás, hogy a jövőben mindenféle jogellenes magatartás elkövetésétől tartózkodik. A beadványhoz a vádlott pszichológus által kiállított dokumentumot is csatolt arról, hogy az általa írt lelkiállapotának, pszichés eredetű betegségének kezelése érdekében orvosi segítséget is igénybe vesz.

[7] A fellebbezés iránya szerint az ítéltábla a Be.590.§ (3) bekezdése értelmében-korlátozott felülbírálat keretében- az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését bírálta felül. A Be. 590.§ (5) bekezdése szerint a felülbírálat ezzel együtt kiterjedt az elsőfokú bíróság eljárására is, melynek során a másodfokú bíróság vizsgálta, hogy nem történt-e olyan, a Be. 607.§ (1) és a Be. 608.§ (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértés, amely miatt az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kell helyezni. Kiterjedt a felülbírálat a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre is amennyiben a vádlott felmentésének

vagy az eljárás megszüntetésének lenne helye és végül vizsgálta a bíróság a cselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését is az elsőfokú ítéletnek. A /7/ bekezdésének megfelelően a másodfokú bíróság hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

[8] A Be. 608.§ /1/ bekezdés h/ pontja szerint abszolút hatályon kívül helyezést eredményező ok, amennyiben az elsőfokú bíróság a bűnösséget beismerő nyilatkozatot az 504.§ /2/ bekezdésében meghatározott feltételek hiányában fogadta el, vagy az írásba foglalt ítélet tényállási elemei a bűncselekmény minősítését befolyásoló mértékben eltérnek a vádirati tényállástól. Jelen ügyben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság eljárása mindenben megfelelt a jogszabályi előírásoknak, a szükséges kioktatások, figyelmeztetések elhangzottak, az előkészítő ülésen a vádlott kihallgatásakor a bíróság alaposan megvizsgálta, hogy a Be. 504.§ /2/ bekezdésében írt feltételei fennállnak-e a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadásának. A kihallgatás eredményeként helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy annak önkéntességében, észszerűségében kétség nem mutatkozik, a vádlott egyértelmű nyilatkozatát annak következményei ismeretében, befolyásmentesen tette meg, s beismerése összhangot mutat az ügyiratok tartalmával is. Az ítéltábla egyéb olyan eljárási hibát, mulasztást sem észlelt, amely akadályát képezhette volna a másodfokú érdemi felülbírálatnak.

[9] A Be. 591.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság korlátozott felülbírálat keretében nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[10] A tényállás alapján okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, a terhére rótt cselekmény váddal egyezően megállapított minősítése megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak.

[11] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljeskörűen feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. Olyan további új okot, körülményt, mely mentén alappal támadható lenne az elsőfokú bíróság büntetéskiszabása a közügyektől eltiltás és pénzbüntetés alkalmazását kivéve, az ítéltábla nem észlelt. A törvény a vádlott terhére rótt bűncselekményt 5-20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni, mely büntetési tételkeretben a védett jogi tárgy, a társadalom tagjai, szűkebb közösségei egészségvédelmének kiemelt fontossága mutatkozik meg. A bűncselekmény absztrakt társadalomra veszélyessége, melyet még a védelem sem vitatott tehát adott. A jelentős mennyiség alsó határát háromszorosan meghaladó hatóanyagtartalmú kábítószerre elkövetett cselekmény esetén ekként más büntetés, mint szabadságvesztés adott ügyben szóba sem jöhetett. A büntetés kiszabásakor azonban a bíróságnak a cselekmény tárgyi súlya mellett figyelemmel kell lennie az elkövető társadalomra veszélyességére, bűnösségének fokára és az egyéb büntetéskiszabási körülményekre. Az elkövetői oldalt vizsgálva nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott kezdettől fogva elismerte a terhére rótt bűncselekményt, lemondott a tárgyaláshoz való jogáról, megbánásának adott hangot. Mindez önmagában a tettenérésre is tekintettel igen komoly enyhítő hatással nem bírna. Tény azonban, hogy a vádlott egy más közegből kiindulva vállalkozott a bűncselekmény elkövetésére. Emellett azokat a körülményeket, amelyeket a védelem pontosan és részletesen felhozott a vádlott oldalán is mind figyelembe kell venni. Kétségtelen, hogy a kábítószerre elkövetett cselekményeket illetően a magyar és a holland törvények közt van átfedés, de annak jogi

megítélése szempontjából bizonyos esetekben számtalan eltérés is észlelhető a két szabályozásban és társadalmi megítélésben is. A vádlott igazán csak akkor szembesült azzal, hogy az általa elkövetett cselekmény milyen hangsúlyos megítélésű Magyarországon, amikor vele szemben az eljárás megindult. Ekkor látta be, hogy mekkorát hibázott, és ez a belátása, megbánása nyilvánult meg abban is, ahogy az eljáráshoz viszonyult. A hatósággal végig együttműködött, nem próbálta felelősségét hárítani, csökkenteni, azzal együtt is megjelent az előkészítő ülésen, hazájából Magyarországra utazott, hogy az számára nehezen megélhető helyzetbe hozhatta volna, amennyiben vele szemben szabadságelvonással járó kényszerintézkedés, vagy esetlegesen jogerős ítélet születik. A másodfokú bíróságnak küldött beadványa ugyancsak igazolni látszik, hogy tisztában van cselekménye súlyával, annak következményeit felvállalja, és próbálja az adott helyzetet feldolgozni, élethelyzetét, életvitelét megfelelően alakítani, amely azt mutatja, hogy az eljárás nevelő hatása, jellege már ez idáig is mutatkozik esetében. Mindezekből a körülményekből valóban levonható az a következtetés, hogy a vádlott személye nem jelent olyan mérvű társadalomra veszélyességet, mely mellett az adott mértékű, enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés-mely ekként vitathatatlanul a generális prevenció irányából az egyéni oldal felé mozdítja el a megelőzés- nem tekinthető törvénysértőnek, tekintve, hogy ebben a formájában sem töri ketté a büntetési célokat. Az sem kifogásolható, hogy a vádlott mellett szóló enyhítő körülményekre figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényben előírt súlyosabb fegyház fokozat helyett börtönfokozatban határozta meg a törvényszék.

[12] Az ítéltábla a további büntetések kapcsán osztotta a fellebbviteli főügyészség minden szempontból megalapozott jogértelmezését, ezzel kapcsolatos érvelését. Helytállóan hivatkozott ugyanis arra, hogy a súlyos megítélésű, komoly társadalomra veszélyességű bűncselekményt elkövető vádlott esetében indokoltan és törvényesen került sor a kiutasítás büntetés alkalmazására. Ennek mellőzésére az ítéltábla sem látott lehetőséget. Ebből következően pedig a vádlottal szemben kizárólag csak a törvény szabta keretek közt alkalmazható további büntetés. Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt, a Btk. 33.§ /6/ bekezdés b/ pontja értelmében kiutasítás mellett nem szabható ki pénzbüntetés. Jelen ügyben ez a rendelkezés volt az egyik korlátja ez utóbbi büntetésnek, míg a másik valóban a fellebbviteli főügyészség által is hivatkozott azon a Be. 565.§ /2/ bekezdésében írt szabályozásból adódik, miszerint amennyiben a bíróság az előkészítő ülésen fogadta el a vádlott beismerő nyilatkozatát, nem szabhat ki súlyosabb büntetést, mint amit az ügyész indítványozott. Tekintve, hogy az ügyész sem a pénzbüntetés, sem a közügyektől eltiltás büntetés alkalmazását nem indítványozta, nem lehet kérdés, hogy azok kiszabása többletként jelenik meg az ügyészi indítványhoz képest, vagyis annál súlyosabb. Úgy tűnik, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés mértékének meghatározásakor alkalmazott enyhítő szakasz ellensúlyozásaként szabott ki a vádlottal szemben pénzbüntetést is, ez azonban a fentiekből adódóan nem járható eljárás. Ezért az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta, a pénzbüntetésre és a közügyektől eltiltás mellékbüntetésre vonatkozó rendelkezést mellőzte.

[13] Ahogy fentebb az ítéltábla már utalt rá, valamennyi, a védelem által a vádlott oldalán felhozott körülményt megvizsgálta és figyelembe vette, ezzel együtt sem látott lehetőséget a büntetésnek a védői indítvány szerinti további enyhítésére. Az előzőekben írtakból kitűnően a másodfokú bíróságnak azt kellett megindokolnia, hogy mely szempontrendszer mentén látta törvényesnek, még elfogadhatónak az elsőfokú bíróság által enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztést. Ebből is következik, hogy annak további enyhítése, akár végrehajtásának próbaidőre történő elhalasztása, vagy az un. fele

részes feltételes kedvezmény biztosítása már a törvényben meg nem engedett mértékben törné meg a generális és speciális prevenciók célok egyensúlyának követelményét. Az elsőfokon kiszabott leginkább méltányosnak mondható büntetés további enyhítésére ekként a másodfokú eljárásban nem kerülhetett sor.

[14] Ahogy a fellebbviteli főügyészség is jelezte, az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegéhez hozzá kellett számítani az elsőfokú ítélet holland nyelvre történő fordításával utóbb felmerült, az állam által viselendő bűnügyi költséget is. Ennyiben pontosítva az elsőfokú bíróság ítéletét, azt az ítéltábla egyebekben a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

[15] A másodfokú eljárásban az iratok fordításával felmerült bűnügyi költségről az ítéltábla a Be. 589.§-ára figyelemmel a Be. 576.§ /1/ bekezdés b/ pontja és a Be. 613.§ /1/ bekezdése alapján rendelkezett.

Győr, 2022. február 15.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné Dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Székesfehérvári Törvényszék 2021. szeptember 01. napján kelt 11.B.9/2020/31. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2022. február 15.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke